

“मीठे बच्चे- बाबाको श्रीमतमा चल्यो नै बाबाको आदर गर्नु हो, मनमतमा चलेले अनादर गर्छन् ।”

प्रश्न:- गृहस्थ व्यवहारमा रहनेलाई कुन एउटा कुराको लागि बाबाले मनाही गर्नुहुन्न तर एक निर्देशन (डाइरेक्सन) दिनुहुन्छ- त्यो कुनचाहिँ हो ?

उत्तर:- बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, ठीक छ तिमी सबैको सम्पर्कमा आऊ, कुनै पनि नोकरी आदि गर, सम्पर्कमा आउनुपर्छ, रंगीन कपडा लगाउनुपर्छ भने लगाऊ, बाबाले मनाही गर्नुहुन्न । बाबा त केवल निर्देशन (डाइरेक्सन) दिनुहुन्छ- देह सहित देहका सबै सम्बन्धबाट ममत्व निकालेर मलाई याद गर ।

ओम् शान्ति । शिवबाबा बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ अर्थात् आफू समान बनाउने पुरुषार्थ गराउनुहुन्छ । जसरी म ज्ञानको सागर हुँ त्यसरी नै बच्चाहरू पनि बनून् । यो त मीठा बच्चाहरूले जान्दछन्- सबै एक समान बन्नेछैनन् । पुरुषार्थ त हरेकले आ-आफ्नो गर्नुपर्ने हुन्छ । स्कूलमा विद्यार्थीले त धेरै पढ्छन् तर सबै एक समान सम्मान सहित पास हुँदैनन् । फेरि पनि टिचरले पुरुषार्थ गराउँछन् । तिमी बच्चाहरू पनि पुरुषार्थ गर्छौ । बाबा सोध्नुहुन्छ तिमी के बन्नेछौ ? सबैले भन्छन्- हामीहरू आएका हौं नै नरबाट नारायण, नारीबाट लक्ष्मी बन्न । यो त ठीक छ, तर आफ्नो चालचलन (एक्टिभिटीज) पनि हेर । बाबा पनि सर्वोच्च हुनुहुन्छ । टिचर पनि हुनुहुन्छ, गुरु पनि हुनुहुन्छ । यस्ता बाबालाई कसैले जान्दैनन् । तिमी बच्चाहरू जान्दछौ- शिवबाबा हाम्रो पिता पनि हुनुहुन्छ, टिचर पनि हुनुहुन्छ, सतगुरु पनि हुनुहुन्छ । तर उहाँ जस्तो हुनुहुन्छ त्यही रूपमा उहाँलाई जान्न पनि मुश्किल छ । पितालाई जानेपछि टिचर पना भुलिन्छ, फेरि गुरुपना भुलिन्छ । बाबाको आदर पनि बच्चाहरूले राख्नुपर्छ । आदर केलाई भनिन्छ ? बाबाले जे पढाउनुहुन्छ त्यो राम्रोसँग पढ्छन् अर्थात् आदर गर्छन् । बाबा त धेरै मीठो हुनुहुन्छ । भित्र धेरै खुशीको पारा चढिरहोस् । अपार खुशी रहनुपर्छ । हरेकले आफूसँग सोधोस्- म यस्तो खुशी छु ? एक समान सबै त रहन सक्दैनन् । पढाइमा पनि धेरै फरक (भास्ट डिफरेन्ट) छ । ती स्कूलहरूमा पनि कति फरक हुन्छ । त्यहाँ त साधारण टिचरले पढाउँछन्, यहाँ त हुनुहुन्छ असाधारण । यस्तो टिचर कोही हुँदै-हुँदैन । कसैलाई यो थाहा छैन- निराकार पिता, टिचर पनि बन्नुहुन्छ । श्रीकृष्णको नाम दिएका छन् तर उनीहरूलाई थाहै छैन- उनी पिता कसरी हुन सक्छन् । कृष्ण त देवता हुन् नि । हुन त कृष्ण नाम धेरैको हुन्छ । तर कृष्ण भन्ने बित्तिकै तुरुन्त श्रीकृष्ण सामुन्ने आउँछ । उनी त देहधारी हुन् नि । तिमी जान्दछौ- यो शरीर उहाँको होइन । स्वयम् भन्नुहुन्छ- मैले लोन लिएको छु । पहिले पनि मनुष्य थिए । अहिले पनि मनुष्य हुन् । यी भगवान् होइनन् । उहाँ त एउटै निराकार हुनुहुन्छ । अब तिमी बच्चाहरूलाई कति रहस्य सम्झाउनुहुन्छ । तर पनि फाइनल पिता सम्झनु, टिचर सम्झनु यो अहिले हुन सक्दैन, घरी-घरी भुल्छन् । देहधारी तर्फ बुद्धि जान्छ । वास्तवमा बाबा, पिता, टिचर, सतगुरु हुनुहुन्छ- यो निश्चय, बुद्धिमा अहिले छैन । अहिले त भुल्छन् । विद्यार्थीले कहिले टिचरलाई भुल्छन् र ! होस्टेलमा रहनेले त कहिल्यै भुल्दैनन् । जो विद्यार्थी होस्टेलमा रहन्छन् उनीहरूलाई त पक्का हुन्छ नि । यहाँ त त्यो पनि पक्का निश्चय छैन । नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार होस्टेलमा बसेका छन् । त्यसैले अवश्य पनि विद्यार्थी हुन् तर पक्का निश्चय छैन, जान्दछन्- सबैले आ-आफ्नो पुरुषार्थ अनुसार पद लिइरहेका छन् । त्यस पढाइमा त फेरि पनि कोही बेरिस्टर बन्छन्, इन्जिनियर बन्छन्, डाक्टर बन्छन् । यहाँ त तिमी विश्वको मालिक बनिरहेका छौ । त्यसैले यस्तो विद्यार्थीको बुद्धि कस्तो हुनुपर्छ । चालचलन, वार्तालाप कस्तो असल हुनुपर्छ ।

बाबाले सम्झाउनुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, तिमीलाई कहिले रुनु छैन । तिमी विश्वको मालिक बन्छौ, रुनु-कराउनु छैन । याहुसेन मच्चाउनु- यो हो सबैभन्दा ठूलो रुवाइ । बाबा त भन्नुहुन्छ- जो रुन्छ उसले गुमाउँछ (जिन रोया तिन खोया)... । विश्वको उच्चभन्दा उच्च बादशाही गुमाउन पुग्छन् । भन्न त भन्छन्- हामी नारायण बन्नको लागि आएका छौ तर चाल-चलन कहाँ छ ! नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार सबैले पुरुषार्थ गरिरहेका छन् । कोहीले त राम्रोसँग पास भएर छात्रवृत्ति लिन्छन्, कोही फेल हुन्छन् । नम्बरवार त हुन्छन् नै । तिमीहरूमा पनि कोही त पढ्छन्, कोही पढ्दा पनि पढ्दैनन् । जसरी गाउँमा बस्नेलाई पढ्न राम्रो लाग्दैन । घाँस काट्न भन्यो भने खुशीले जान्छन् । त्यसमा स्वतन्त्र जीवन सम्भन्ध्यन् । पढ्नुलाई बन्धन सम्भन्ध्यन्, यस्ता पनि धेरै हुन्छन् । धनवान्हरूमा जमीन्दारहरू पनि कम हुँदैनन् । आफूलाई बडो खुशीले स्वतन्त्र (इन्डिपेन्डेन्ट) सम्भन्ध्यन् । नोकरी नाम त छैन नि । कार्यालयको काम आदिमा त मनुष्यले नोकरी गर्छन् नि । अहिले तिमी बच्चाहरूलाई बाबाले पढाउनुहुन्छ, विश्वको मालिक बनाउन ।

नोकरी गर्न पढाउनुहुन्न । तिमी त यस पढाइबाट विश्वको मालिक बन्नेवाला हो नि । त्यसैले यो पढाइ बडो उच्च ठहरियो । तिमी त विश्वको मालिक बिल्कुलै स्वतन्त्र बन्छौ । कुरा कति सजिलो छ । यो एउटै पढाइ हो, जसबाट तिमी यति उच्च महाराजा-महारानी बन्छौ, त्यो पनि पवित्र । तिमी त भन्छौ- कुनै पनि धर्मका हुन्, आएर पढ्नु । सम्झनेछन्- यो पढाइ त धेरै उच्च छ । विश्वको मालिक बन्छौ, यो त बाबाले पढाउनुहुन्छ । तिम्रो बुद्धि अब कति विशाल बनेको छ । हदको बुद्धिबाट बेहदको बुद्धिमा आएका छौ नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार । कति खुशी रहन्छ- हामीले सबैलाई विश्वको मालिक बनाउँछौ । वास्तवमा नोकरी त वहाँ पनि हुन्छ, दास-दासीहरू, नोकर आदि त चाहिन्छन् नि । पढेकाको अगाडि अनपढले भारी बोक्नेछ । त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- राम्ररी पढ्यौ भने तिमी यस्तो बन्न सक्छौ । भन्छन् पनि हामी यस्तो बन्नेछौ । तर पढेनौ भने के बन्नेछौ ? पढ्दैनौ अर्थात् बाबालाई त्यति आदरले याद गर्दैनौ । बाबा भन्नुहुन्छ- जति तिमीले याद गर्नेछौ त्यति तिम्रो विकर्म विनाश हुनेछ । बच्चाहरूले भन्छन्- बाबा हजुरले जसरी चलाउनुहुनेछ । बाबाले पनि मत यिनीद्वारा नै दिनुहुन्छ नि । तर यिनको मत पनि लिँदैनन्, फेरि पनि पुरानो सडेका मनुष्य मतमा नै चल्छन् । देखेका पनि छन्, शिवबाबाले यस रथद्वारा मत दिनुहुन्छ फेरि पनि आफ्नो मतमा चल्छन् । जसलाई पाई-पैसाको मत भन्न सकिन्छ, त्यसमा चल्छन् । रावणको मतमा चल्दा-चल्दा यस समय कौडीतुल्य बनेका छन् । अब राम शिवबाबाले मत दिनुहुन्छ । निश्चयमा नै विजय छ, यसमा कहिले पनि नोक्सान हुनेछैन । नोक्सानलाई पनि बाबाले फाइदामा बदल्नु हुन्छ, निश्चय बुद्धिलाई । संशय-बुद्धि हुने भित्र-भित्र अतालिरहन्छन् । निश्चयबुद्धिलाई कहिले अतालिनुपर्दैन, कहिले घाटा पर्न सक्दैन । बाबाले स्वयं ग्यारेन्टी गर्नुहुन्छ- श्रीमतमा चल्नाले कहिल्यै अकल्याण हुन सक्दैन । मनुष्य मतलाई देहधारीको मत भनिन्छ । यहाँ त छन् नै मनुष्यहरू । गायन पनि गर्छन्- मनुष्य मत, ईश्वरीय मत र दैवी मत । अब तिमीलाई ईश्वरीय मत मिल्छ, जसद्वारा तिमी मनुष्यबाट देवता बन्छौ । फेरि वहाँ स्वर्गमा त तिमीले सुख नै पाउँछौ । कुनै दुःखको कुरा हुँदैन । त्यो पनि स्थायी सुख हुन्छ । यस समयमा तिमीलाई महसुस (फिलिङ्ग) गराउनुपर्ने हुन्छ, भविष्यको फिलिङ्ग आउँछ ।

अहिले यो हो पुरुषोत्तम संगमयुग, जब श्रीमत मिल्छ । बाबा भन्नुहुन्छ- म कल्प-कल्प, कल्पको संगमयुगमा आउँछु, त्यसलाई तिमी जान्दछौ । उहाँको श्रीमतमा तिमी चल्छौ । बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, गृहस्थ व्यवहारमा बस । कसले भन्छ तिमी कपडा आदि बदल । चाहे जे लगाऊ । धेरैको सम्बन्धमा आउनुपर्छ । रंगीन कपडाको लागि कसैले मनाही गर्दैन । कुनै पनि कपडा लगाऊ, यससँग केही सरोकार छैन । बाबा भन्नुहुन्छ- देह सहित देहका सबै सम्बन्ध छोड । बाँकी सबै थोक लगाऊ । केवल आफूलाई आत्मा सम्भरेर बाबालाई याद गर, यो पक्का निश्चय गर । यो पनि जान्दछौ- आत्मा नै पतित र पावन बन्छ, महात्मालाई पनि महान् आत्मा भनिन्छ, महान् परमात्मा होइन । भन्न पनि सुहाउँदैन । सम्झनको लागि कति राम्रा प्वाइन्टहरू छन् । सतगुरु सर्वको सद्गति दिने एक बाबा नै हुनुहुन्छ । वहाँ कहिले अकाले मृत्यु हुँदैन । अहिले तिमी बच्चाहरू सम्झन्छौ- बाबाले हामीलाई फेरि यस्तै देवता बनाउनुहुन्छ । पहिले यो बुद्धिमा थिएन । कल्पको आयु कति छ त्यो पनि जानेका थिएनौ । अहिले त सारा स्मृति आएको छ । यो पनि बच्चाहरूले बुझेका छन्- आत्मालाई नै पाप आत्मा पुण्य आत्मा भनिन्छ । पाप परमात्मा कहिले भनिदैन । फेरि कसैले भनोस् परमात्मा सर्वव्यापी हुनुहुन्छ, त्यो पनि कति अज्ञानता भयो । यो बाबाले नै बसेर सम्झाउनुहुन्छ । अहिले तिमी जान्दछौ- ५ हजार वर्षपछि बाबाले नै आएर पाप आत्माबाट पुण्य आत्मा बनाउनुहुन्छ । केवल एकलाई होइन, सबै बच्चाहरूलाई बनाउनुहुन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी बच्चाहरूलाई बनाउनेवाला म नै बेहदको पिता हुँ । अवश्य पनि बच्चाहरूलाई बेहदको सुख दिन्छु । सत्ययुगमा हुन्छन् नै पवित्र आत्मा । रावणमाथि विजय पाउनाले तिमी पुण्य आत्मा बन्छौ । तिमी महसुस गर्छौ मायाले कति विघ्न पार्छ । एकदम नाकमा दम चढाइदिन्छ । तिमी सम्झन्छौ- मायासँग कसरी युद्ध चल्छ । उनीहरूले फेरि कौरव र पाण्डवहरूको युद्ध, सेना (लश्कर) आदि के-के बसेर देखाएका छन् । यस युद्धको बारेमा कसैलाई पनि थाहा छैन । यो हो गुप्त । यसलाई तिमीले नै जान्दछौ । मायासँग हामी आत्माहरूले युद्ध गर्नु छ । बाबा भन्नुहुन्छ- तिम्रो सबैभन्दा ठूलो दुश्मन हो नै काम विकार । योगबलबाट तिमी यसमाथि विजय प्राप्त गर्छौ । योगबलको अर्थ पनि कसैले बुझ्दैनन् । जो सतोप्रधान थिए उनीहरू नै तमोप्रधान बनेका छन् । बाबा स्वयं भन्नुहुन्छ- धेरै जन्मको अन्तमा म यिनमा प्रवेश गर्छु । उनै तमोप्रधान बनेका छन्, तत्त्वम् । बाबाले एक जनालाई मात्र कहाँ भन्नुहुन्छ र ! नम्बरवार सबैलाई भन्नुहुन्छ । नम्बरवार को-को छन्,

यहाँ तिमीलाई थाहा भएको छ । पछि गएर तिमीलाई धेरै थाहा हुनेछ । मालाको तिमीलाई साक्षात्कार गराउनुहुनेछ । स्कूलमा गएपछि सबै कुरा थाहा हुन्छ नि । रिजल्ट सारा निकल्नेछ ।

बाबाले बच्चीसँग सोध्नुभयो- तिम्रो परीक्षाको पेपर कहाँबाट आउँछ ? भनिन् लण्डनबाट । अब तिम्रो पेपर कहाँबाट निकल्नेछ ? माथिबाट । तिम्रो पेपर माथिबाट आउनेछ । सबै साक्षात्कार गराउनुहुनेछ । कस्तो अद्भुत पढाइ छ । कसले पढाउँछ, कसैलाई थाहा छैन । कृष्ण भगवानुवाच भनिदिन्छन् । पढाइमा सबै नम्बरवार छन् । त्यसैले खुशी पनि नम्बरवार नै हुन्छ । यो जुन गायन छ- अतीन्द्रिय सुख गोप-गोपिनीहरूसँग सोध, यो पछिको कुरा हो । बाबाले सम्झाउनुभएको छ, जान्न त बाबा जान्नुहुन्छ- यो बच्चा कहिले पनि गिर्देन तर पनि थाहा छैन के हुन्छ । पढाइ नै पढ्दैन्, तकदिरमा छैन । गएर त्यस दुनियाँमा आफ्नो घर बसाऊ भनेमा तुरुन्त जानेछन् । कहाँबाट निकलेर कहाँ पुग्छन् । उनीहरूको चालचलन, बोल्नु, गर्नु नै यस्तो हुन्छ । सम्झन्छन्- हामीलाई यदि यति इशारा मिल्यो भने हामी गएर अलग रहन्थ्यौं । चालचलनबाट बुझिन्छ । यसको मतलब निश्चय छैन, लाचारी बसेका छन् । धेरै छन् जो ज्ञानको “ग” पनि जान्दैनन् । कहिल्यै बस्न पनि बस्दैनन् । मायाले पढ्न दिँदैन । यस्ता सबै सेन्टरमा छन् । कहिले पढ्न आउँदैनन् । आश्चर्य छ नि । कति उच्च ज्ञान छ । भगवान्ले पढाउनुहुन्छ । बाबाले यो काम नगर भन्दा पनि मान्दैनन् । अवश्य उल्टो काम गरेर देखाउनेछन् । राजधानी स्थापना भइरहेको छ, त्यसमा त हरेक प्रकारको चाहिन्छ नि । माथिबाट लिएर तलसम्म सबै बन्छन् । पदमा फरक त रहन्छ नि । यहाँ पनि नम्बरवार पद छन् । केवल फरक के छ ? वहाँ आयु लामो र सुख रहन्छ । यहाँ आयु छोटो र दुःख छ । बच्चाहरूको बुद्धिमा यी अद्भुत कुराहरू छन् । यो ड्रामा कसरी बनेको छ । फेरि कल्प-कल्प हामीले उही पार्ट खेल्छौं । कल्प-कल्प खेलिरहन्छौं । यति सानो आत्मामा कति धेरै पार्ट भरिएको छ । उही अनुहार, उही क्रियाकलाप (एक्टिभिटी)... । यो सृष्टिको चक्र घुमिरहन्छ । बनी-बनाई बन रही... यो चक्र फेरि पनि दोहोरिनेछ । सतोप्रधान, सतो, रजो, तमोमा आउनेछन् । यसमा अलमलिने कुरा छैन । ठीक छ, आफूलाई आत्मा सम्झन्छौ ? आत्माका पिता शिवबाबा हुनुहुन्छ, यो त बुझेका छौ नि । जो सतोप्रधान बन्छन् उनीहरू नै फेरि तमोप्रधान बन्छन् । फेरि बाबालाई याद गर्नु भन्ने सतोप्रधान बन्नेछौ । यो त राम्रो हो नि । बस यहाँसम्म नै रोक्नुपर्छ । भन, बेहदका बाबाले यो स्वर्गको वर्सा दिनुहुन्छ । उहाँ नै पतित-पावन हुनुहुन्छ । बाबाले ज्ञान दिनुहुन्छ, यसमा शास्त्र आदिको त कुरा नै छैन । शास्त्र शुरूमा कहाँबाट आउँछन् । यो त जब धेरै हुन्छन् तब पछि बसेर शास्त्र बनाउँछन् । सत्ययुगमा शास्त्र हुँदैनन् । परम्परा त कुनै चीज हुँदैन । नाम- रूप त बदलिनेछ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिक्कीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) कहिले पनि रुनु-कराउनु छैन । बुद्धिमा रहोस् हामी विश्वको मालिक बन्नेछौं, हाम्रो चालचलन, वार्तालाप धेरै राम्रो हुनुपर्छ । कहिले पनि रुनु छैन ।
- २) निश्चयबुद्धि बनेर एक बाबाको मतमा चलिरहनु छ, कहिले अलमलिनु वा अतालिनु छैन । निश्चयमा नै विजय छ, त्यसैले आफ्नो पाई-पैसाको मत चलाउनु छैन ।

वरदान:- अटल निश्चयद्वारा सहज विजयको अनुभव गर्नेवाला सदा हर्षित, निश्चिन्त भव

निश्चयको निशानी हो सहज विजय । तर निश्चय सबै कुरामा चाहिन्छ । केवल बाबामा मात्र निश्चय होइन, आफैंमा, ब्राह्मण परिवारमा र ड्रामाको हरेक दृश्यमा सम्पूर्ण निश्चय होस्, सानो कुरा आउँदा निश्चय नटलोस् । सदा यो स्मृति रहोस्- विजयको भावी टल्न सक्दैन । यस्ता निश्चयबुद्धि बच्चाहरू, के भयो ? किन भयो ? यी सबै प्रश्नहरूबाट पनि पार सदा निश्चिन्त सदा हर्षित रहन्छन् ।

स्लोगन:- समयलाई नष्ट गर्नुको सट्टा तुरुन्त निर्णय गरेर फैसला गर ।

❀ **शब्दार्थ:-** १) याहुसेन मच्चाउनु- असह्य पीडाले रुनु